

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Hvad man kan hitte paa

Citation: Andersen, H. C.: "H.C. Andersens Eventyr bd. V kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. V kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 109. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaeventyr05val-shoot-idm139748572462608/facsimile.pdf> (tilgået 16. maj 2021)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. V kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

»Skriv det op!« sagde hun; »Smuler ere ogsaa Brød! hvorfor Du kommer her, ved jeg; Du kan ikke hitte paa, og dog vil Du være Digter til Paaske!«

»Alt er skrevet op!« sagde han. »Vor Tid er ikke gammel & Tid!«

»Nei!« sagde Konen; »i gammel Tid bleve de kloge Køer brændte, og Poeterne gik om med slunken Tarm og Hul paa Albuen. Tiden er just god, den er den allerbedste! men Du har ikke rigtig Syn paa Sagen, Du har ikke skærpet Hørelsen og [10] læser nok aldrig dit »Fæderver« om Aftenen. Her er fuldt op i alle Maader til at digte og fortælle om, naar man kan fortælle. Du kan løse det ud af Jordens Væxter og Grøde, se det op af [60] det rindende og af det stillestaaende Vand, men Du maa forstaae det, forstaae at fange en Solstraale. Prøv nu engang [15] mine Brillen, faa mit Hørerør i Øret, bed saa til Vorherre og lad være at tænke paa Dig selv!«

Det Sidste var nu meget svært, Mere, end en klog Kone kan forlange.

Han fik Brillerne og Hørerøret, blev saa stillet midt i Kartoff- [20] felmarken; hun gav ham i Haanden en stor Kartoffel; det klang i den; der kom en Sang med Ord, Kartofflernes Historie, inter- essant, – en Hverdagshistorie i ti Dele, ti Løner vare nok.

Og hvad sang Kartofflen?

Den sang om sig og sin Familie: Kartofflernes Ankomst til [25] Europa, den Miskjendelse, de havde prøvet og lidt, før de, som nu, stode erkjendte som en større Velsignelse end en Guldklump.

»Vi bleve paa kongeligt Bud uddeelte paa Raadhøset i alle [60] Byer; der blev givet Kundgjørelse om vor store Betydning, men man troede ikke paa den, forstod ikke engang at plante os. En [30] gravede et Hul og kastede hele sin Skjeppe Kartoffler derned; en Anden stak een Kartoffel her, een der, ned i Jorden og ventede at den skulde skyde op som et heelt Træ, hvoraf man kunde ryste Kartoffler. Der kom ogsaa Væxt, Blomster, vandfyldt Frugt, men det Hele visnede. Ingen tænkte paa hvad der laae [35] paa Bunden, Velsignelsen: Kartofflernes. Ja vi have prøvet og lidt, det vil sige, vore Forfædre, de og vi, det kommer nu ud paa Eet! hvilke Historier!«

»Ja, nu kan det være nok!« sagde Konen. »Betragt Slaaen- tjørnene!«

[40] »Vi have ogsaa,« sagde Slaaentjørnene, »nær Familie i Kartofflernes Hjemland, høiere Nordpaa, end de groede. Der kom Nordmænd fra Norge, de styrede Vest paa gjenneem Taage og [62] Storme til et ukjendt Land, hvor de, bag Iis og Sne, fandt Ur-